

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbančovej, v právnej veci žalobkyne **Slovenskej lekárskej komory**, Nová Rožňavská 3, Bratislava, IČO 308 088 98, *zastúpenej JUDr. Ondrejom Škodlerom, advokátom, so sídlom Pri Suchom mlyne 56, Bratislava*, proti žalovanému **Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, so sídlom J. Švermu 43, Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka obchodne spoločnosti **Cityfarma Slovakia, a. s.**, so sídlom M. R. Štefánika 1, Nové Mesto nad Váhom, IČO 35 836 814, *zastúpeného AK-KRUPA, s. r. o, so sídlom J. Kollára 14, Nové Mesto nad Váhom*, o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn. POZ 3470-2004/OZ 212578 II/112-2010 zo dňa 30. augusta 2010 vo výroku ochranná známka zostáva v platnosti pre tovary v triede 5 a služby v triedach 39 až 44 medzinárodného triedenia tovarov a služieb, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/92/2010-102 z 11. februára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 24S/92/2010-102 z 11. februára 2011 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) zamietol žalobu a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 30. augusta 2010 zn. POZ 3470-2004/OZ 212578 II/112-2010 vo výroku ochranná známka zostáva v platnosti pre tovary v triede 5 a služby v triedach 39 až 44 medzinárodného triedenia tovarov a služieb a vrátenia veci na ďalšie konanie. Po poukaze na ustanovenia § 34 ods. 1 písm. c/, § 35 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach účinného od 01. januára 2010 a § 2 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach ako aj ustanovenia § 250i ods. 1, 250j ods. 1 a 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zdôraznil, že predmetom jeho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného a predchádzajúce konanie len v rozsahu, v akom bolo žalobou napadnuté a len z dôvodov v žalobe uvedených. Prvou spornou skutočnosťou medzi účastníkmi bolo, či slová tvoriace ochrannú známku CITYFARMA – 1. slovenská sieť lekární a najmä slovné spojenie „sieť lekární“ je v rozpore s verejným poriadkom reprezentovaným **zákonom č. 140/1998 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach**, o zmene zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 220/1996 Z. z. o reklame, v znení platnom v čase rozhodovania veci (ďalej len „zákon o liekoch“).

Podľa názoru krajského súdu právna úprava ustanovenia § 35 ods. 6 zákonom o liekoch podľa ktorej jeden právny subjekt môže byť držiteľom oprávnenia poskytovať lekárenské služby len v jednej verejnej lekárni, zabezpečuje len toľko, že každá verejná lekáreň bude prevádzkovaná odlišným subjektom. Zákon stanovil podmienky tak, aby povolenie dostali len odborne spôsobilé osoby, alebo pokiaľ ide o právnické osoby, tak pokiaľ takéto odborne spôsobilé osoby zamestnávajú. Z tohto ustanovenia vyplýva, že jedna osoba, či už právnická alebo fyzická nemôže poskytovať lekárenské služby vo viacerých lekárňach. Účelom úpravy oblasti, ktorá je predmetom zákona o liekoch, je nepochybne stanoviť podmienky pre danú oblasť tak, aby bolo zabezpečené základné Ústavou SR zaručené právo jednotlivca na ochranu zdravia. K záveru, ku ktorému dospel žalobca, že touto úpravou je zakázané vytváranie siete lekární, nie je možné dospieť ani s použitím žiadneho

druhu výkladu právneho predpisu. Je tomu tak z dôvodu, že zákaz spolupráce medzi prevádzkovateľmi lekární vo forme vytvárania siete zákon o liekoch neobsahuje. Takýto záver nie je výkladom zákona, ale jeho doplnením alebo nahradením chýbajúceho ustanovenia v tomto zákone. Ďalej sa krajský súd stotožnil s názorom žalobcu, že oblasť manipulácie s liekmi ako aj lekárenskej starostlivosti je pokiaľ sa týka podmienok na túto činnosť upravená verejným právom. Nejde však o jeho porušenie, ak jednotlivé súkromné osoby – držiteľia oprávnení na poskytnutie lekárenských služieb medzi sebou spolupracujú, a to aj vo forme vytvárania sietí, nakoľko zákon zákaz takejto spolupráce neobsahuje. V tejto súvislosti poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v zmysle ktorého, každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Potom ani slovné spojenie „sieť lekární“ v slovnej ochrannej známke nemôže byť v rozpore s verejným poriadkom. Na základe uvedeného krajský súd uzavrel, že žalovaný vo svojom rozhodnutí správne právne posúdil vec, keď konštatoval, že výmazový dôvod spočívajúci v rozpore ochrannej známky s verejným poriadkom alebo dobrými mravmi, naplnený nebol.

Stotožniac sa so závermi žalovaného krajský súd tiež uviedol, že pre posúdenie existencie absolútnych dôvodov výluky zápisu označenia ako ochrannej známky je právne významné samotné označenie a jeho vlastnosti, pričom pre posúdenie dôvodu zápisnej výluky spočívajúceho v klamlivosti označenia je práve právne významný aj vzťah označenia k tým tovarom a k tým službám, pre ktoré má byť, resp. je zapísané ako ochranná známka. Z toho vyplýva, že je správna argumentácia žalovaného o tom, že nie je dôvodom výluky zápisu ochrannej známky skutočnosť, že majiteľ nemá oprávnenie vykonávať služby, pre ktoré je ochranná známka zapísaná. Táto skutočnosť totiž nepredstavuje žiadnu z vlastností ochrannej známky, ktoré je potrebné skúmať z hľadiska naplnenia dôvodov zápisnej výluky daného označenia. Potom ďalší z dôvodov žaloby, že majiteľ ochrannej známky nie je držiteľom povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti, a teda ani prevádzkovateľom verejnej lekárne, v dôsledku čoho je ochranná známka klamlivá a zavádzajúca spotrebiteľov (pacientov), je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia, ktoré je úplne nesúladné s dôvodom zápisnej výluky upravenom v § 2 ods. 1 písm. f/ zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach. Naopak, je správne právne hodnotenie tejto skutočnosti uvedené v napadnutom rozhodnutí, že ochranná známka z týchto dôvodov uvádzaných v návrhu na výmaz nie je označením, ktoré by mohlo klamať verejnosť najmä o povahe, kvalite, zemepisnom pôvode tovaru alebo služieb.

Pokiaľ žalobca ďalej v konaní namietal, že majiteľ ochrannej známky prezentuje touto ochrannou známkou jednotlivé lekárne zo siete lekární Cityfarma, čo smeruje k zneužitiu používania ochrannej známky a že vytváranie siete lekární je zakázané, a preto majiteľ ochrannej známky zneužíva ochrannú známku na propagáciu tzv. dcérskych lekární, nenapadol teda žalobnými dôvodmi skutkové zistenia žalovaného ohľadom spôsobu používania ochrannej známky tak, ako boli zistené v správnom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na skutkové zistenia žalovaného v napadnutom rozhodnutí o tom, že v konaní nebolo preukázané, že ochranná známka bola používaná spôsobom, ktorý by klamal verejnosť o povahe alebo pôvode poskytovaných tovarov alebo služieb. Ochrannou známkou boli propagované lekárenské služby, to znamená služby, vo vzťahu ku ktorým bola ochranná známka zapísaná. Konečne, žalobca klamlivosť používania vidí v podstate v tom, že sieť lekární je zákonom zakázaná, čo je nesprávny právny názor z dôvodu jeho nesúladu so zákonom, tak ako bolo uvedené vyššie.

Na záver krajský súd skonštatoval, že dôvody žaloby tak, ako boli formulované neboli spôsobilé napadnúť nezákonnosť predmetného rozhodnutia, preto podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k OSP, podľa ktorého má právo na náhradu trov konania len žalobca, a to len v prípade, že je v konaní úspešný. V tomto konaní žalobca nebol úspešný a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. V odvolaní nesúhlasil s názorom krajského súdu, podľa ktorého zákaz spolupráce medzi prevádzkovateľmi lekární vo forme vytvárania sietí zákon o liekoch neobsahuje. Na ustanovenie § 35 ods. 6 zákona o liekoch bolo podľa žalobcu potrebné aj v záujme ochrany života a zdravia obyvateľstva uplatniť reštriktívnu interpretáciu zákonom stanovených podmienok poskytovania lekárskej starostlivosti, to všetko pri zohľadnení všeobecného a prioritného verejného záujmu daného zdravím občana, ktorý je hlavným záujmom pre celú oblasť právnej úpravy oblasti zdravotníctva a pri zohľadnení § 2 ods. 3 zákona o liekoch v zmysle ktorého: „Nedovolené zaobchádzanie s liekmi a so zdravotníckymi pomôckami je zaobchádzanie s liekmi a so zdravotníckymi pomôckami iným spôsobom, ako ustanovuje tento zákon.“

Žalobca s poukazom na ustanovenie § 35 ods. 6 zákona o liekoch uviedol, že zákon jednoznačne ustanovil okruh subjektov oprávnených požadovať vydanie povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti, pričom každému jednotlivému subjektu možno vydať povolenie na poskytovanie lekárenskej starostlivosti len v jednej verejnej lekárni a v jednej pobočke verejnej lekárne a nespochybniteľné je aj zákonné ustanovenie, že lekárenskú starostlivosť vo verejnej lekárni, v pobočke verejnej lekárne a vo výdajni zdravotníckych pomôcok môže poskytovať výlučne fyzická osoba alebo právnická osoba na základe povolenia samosprávneho kraja.

Poskytovanie lekárenskej starostlivosti formou tzv. siete lekární je potrebné kvalifikovať ako nedovolené zaobchádzanie s liekmi a so zdravotníckymi pomôckami, a to vzhľadom na skutočnosť, že poskytovanie lekárenskej starostlivosti formou tzv. siete lekární je § 3 ods. 1 zákona v spojení s § 2 ods. 3 zákona o liekoch nedovoleným spôsobom poskytovania lekárenskej starostlivosti. Zákon žiadnym spôsobom neumožňuje za účelom poskytovania lekárenskej starostlivosti združovanie jednotlivých držiteľov povolení na poskytovanie lekárenskej starostlivosti vo verejných lekárňach.

Ak by aj zákonodarca pripustil poskytovanie lekárenskej starostlivosti formou tzv. siete lekární, ďalší účastník konania: Cityfarma Slovakia, a. s., M. R. Štefánika 1, Nové Mesto nad Váhom, IČO 35 836 814 nie je držiteľom oprávnenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti v súlade s ustanoveniami zákona, a preto je potrebné považovať aj tovary v triede 5 /farmaceutické prípravky, liečivá na ľudskú spotrebu/ a služby v triedach 39 /distribúcia liekov a zdravotníckych pomôcok/ a 44 /farmaceutické poradenstvo/ zapísané v registri ochranných známk pre ochrannú známku č. 212578 „CITYFARMA - 1. slovenská sieť lekární“ za klamlivé, mátuce a spôsobilé vyvolať o pôvode alebo povahe tovarov a služieb mylnú domnienku, nakoľko uvedené tovary a služby sú poskytované v tzv. „sieti lekární“, ktorej formu poskytovania lekárenskej starostlivosti zákon o liekoch nepripúšťa.

Lekárska starostlivosť podľa ustanovení zákona zahŕňa zabezpečovanie, prípravu, kontrolu, uchovávanie, výdaj liekov s výnimkou prípravy transfúzných liekov a zdravotníckych pomôcok, zásielkový výdaj, poskytovanie odborných informácií o liekoch a zdravotníckych pomôckach a konzultácie pri určovaní a sledovaní liečebného postupu. Fakt, že ochrannou známkou boli propagované lekárenské služby na strane 12 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatuje samotný prvostupňový súd slovami: Ochrannou známkou boli propagované lekárenské služby, to znamená služby, vo vzťahu ku ktorým bola ochranná známka zapísaná.

V zmysle uvedeného žalobca uzavrel, že používaním napadnutej ochrannej známky by spotrebiteľ mohol byť klamaný a uvedený do omylu vo vzťahu k povahe poskytovaných služieb a teda za ochrannú známku nemožno uznať označenie chránené ochrannou známkou v zmysle vyššie uvedeného, preto považoval napadnuté rozhodnutie za nezákonné, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdiť a účastníkom konania nepriznať náhradu trov konania. K dôvodom odvolania uviedol, že krajský súd zhodne s názorom žalovaného správne konštatoval, že dôvod na vyhlásenie ochrannej známky za neplatnú, spočívajúci v rozpore napadnutej ochrannej známky s verejným poriadkom, nebol naplnený. Navyše súd skonštatoval, že k záveru, ku ktorému dospel žalobca pri aplikácii ustanovenia § 35 ods. 6 zákona o liekoch nie je možné dospieť žiadnym výkladom.

Ako právne bezvýznamnú v súvislosti s ustanovenie § 2 ods. 1 písm. f/ zákona č. 55/1997 Z. z. krajský súd posúdil skutočnosť, že majiteľ napadnutej ochrannej známky nemá oprávnenie vykonávať služby, pre ktoré je ochranná známka zapísaná. Pokiaľ teda žalobca tvrdí, že napadnutá ochranná známka je klamlivá v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 písm. f/ zákona č. 55/1997 Z. z., mal vo svojej argumentácii poukázať, že napadnutá ochranná známka obsahuje prvky, ktoré klamú spotrebiteľa o povahe, akosti alebo zemepisnom pôvode tovarov alebo služieb. V predmetnom prípade je však napadnutá ochranná známka zapísaná pre tovary –farmaceutické prípravky, liečivá pre ľudské potreby a služby – distribúcia liekov a zdravotníckych pomôcok, farmaceutické poradenstvo, pričom v nej obsiahnuté prvky priamo poukazujú na tovary a služby, pre ktoré je zapísaná. Ku klamaniu v zmysle § 2 ods. 1 písm. f/ zákona č. 55/1997 Z. z. tak v predmetnom prípade nedochádza.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 211 ods. 2 OSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 OSP).

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 1 OSP). Súd nevyhľadáva za účastníka (žalobcu) konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 OSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúvania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je súd podľa § 250h OSP viazaný.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho a súdneho spisu najvyšší súd zistil, že spoločnosť Cityfarma Slovakia, a. s., Kapitulská 16, Bratislava bola majiteľom slovnnej ochrannej známky číslo 212578 s dátum zápisu 13. januára 2006 a znenia **CITYFARMA - 1. Slovenská sieť lekární**, so zatriedením tovarov a služieb v triedach: 5 – farmaceutické prípravky, liečivá na ľudskú spotrebu, 35 – poradenstvo v obchodnej činnosti, odborné obchodné poradenstvo, obchodná činnosť (pomoc pri riadení), sprostredkovanie obchodu s tovarmi, reklamná

a propagačná činnosť, 36 – služby v oblasti finančníctva (faktoring a forfaiting), prenájom nehnuteľností, 39 – distribúcia liekov a zdravotníckych pomôcok, 44 – farmaceutické poradenstvo.

Na návrh žalobcu o výmaz tejto známky žalovaný vydal prvostupňové rozhodnutie sp. zn. POZ 3470-2004/OZ 212578 I/19-2008 dňa 11. marca 2008, ktorým vymazal uvedenú ochrannú známku z registra ochranných známok.

Na rozklad prihlasovateľa ochrannej známky predsedníčka Úradu priemyselného vlastníctva SR (ďalej „úrad alebo druhostupňový správny orgán“) rozhodnutím sp. zn. POZ 3470-2004/OZ 212578 II/112-2010 zo dňa 30. augusta 2010 prvostupňové rozhodnutie zmenila tak, že ochranná známka zostala v platnosti pre tovary v triede 5 a služby v triedach 39 až 44 medzinárodného triedenia tovarov a služieb a vo zvyšku vyhlásila ochrannú známku za neplatnú. Predmetom súdneho konania na základe žaloby žalobcu je posúdiť zákonnosť druhostupňové rozhodnutia správneho orgánu vo výroku, ktorým zostala ochranná známka v platnosti.

Žalobca v konaní namieta, že ochranná známka CITYFARMA - 1. Slovenská sieť lekární bola do registra zapísaná v rozpore s § 2 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ zákona č. 55/1997 Z. z. v spojení s § 54 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 506/2009 Z. z..

Podľa § 2 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ zákona č. 55/1997 Z. z. za ochrannú známku nemožno uznať označenie, ktoré môže klamať verejnosť najmä o povahe, akosti alebo o zemepisnom pôvode tovarov alebo služieb a je v rozpore s verejným poriadkom alebo s dobrými mravmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotiac rozsah a dôvody odvolania žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, oboznámia sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, t. j. s obsahom súdneho a administratívneho spisu, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení

napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré podľa najvyššieho súdu vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. V súlade so závermi krajského súdu i najvyšší súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol správnym orgánom náležite zistený a správne právne posúdený. Dôvody odvolania žalobcu, ktorý len zopakoval svoje právne postoje uvedené v rozklade a vo svojej žalobe, nedali najvyššiemu súdu podklad na zmenu rozsudku krajského súdu, ktorý sa so všetkými dôvodmi žalobcu vo svojom rozsudku dostatočne vysporiadal a najvyšší súd podľa § 219 ods. 2 OSP nepovažuje za dôvodné ich opakovať.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu znenie ustanovenia § 35 ods. 6 zákona o liekoch nevyklučuje uzatváranie dohôd lekární, medzi ktoré možno zaradiť napríklad aj dohodu o spolupráci, v zmysle ktorej môže vzniknúť sieť lekární, preto len samotné slovné spojenie sieť lekární svojím obsahom alebo formou nenaruša základné spoločenské a právne princípy. Správny bol tiež záver krajského súdu, že v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 písm. f/ zákona č. 55/1997 Z. z. znak klamlivosti je potrebné posudzovať vo vzťahu k označeniu tovaru a služieb.

Keďže žalobca ani v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa nebol vypořiadal už krajský súd, a ktoré by spochybňovali vecnú správnosť jeho rozhodnutia, Najvyšší súd Slovenskej republiky súc viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/92/2010-102 z 11. februára 2011 podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v súlade s ustanovením s § 250k ods. 1 OSP tak, že nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania, a to žalobcovi z dôvodu, že nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že mu v odvolacom konaní trovy nevznikli ako aj z dôvodu, že mu náhrada trov konania v správnom súdnictve zo zákona neprislúcha. Ďalšiemu účastníkovi konania trovy konania nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. januára 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková